Baptist Kirken

baptist.dk

1 2026

Bibelbrug

Indhold

Bibelbrug

3 Irrelevant eller verdens vigtigste bog?
– leder

4 Bibelens relevans
– BaptistKirkens ledelse fortæller

8 Bibelsyn og bibelbrug
– hvad betyder Bibelen for dig
– Lars Midtgaard

10 Hvorfor er Bibelen vigtig, og hvordan bruger vi den?
– hvad betyder Bibelen for dig
– Ole Lundegaard

12 Men på hver sin måde
– om forskellige bibeloversættelser

14 For at guide os hen til Jesus
– hvilken relevans har Bibelen i dag?

17 Den sidste gudstjeneste i Karmelkirken: ›Gå efter lyset!‹
– en vemodig afsked og et farvel til rammerne

20 »Jeg havde glemt mig selv«
– Chin Chin har deltaget i Arrow lederskabskurset

22 Et fyrtårn, der lyste
– Per Nørgaard til minde

25 Navne

26 Når troen trues
– Open Doors tjener forfulgte kristne

28 Invitation til fællesskab
– generalsekretær Bodil Højbak Møller har ordet

30 Dét, alle kristne har til fælles
– Johannes Aakjær Steenbuch om Nikænum

32 Holbæk- og Regstrupspejderne hædret som Årets Ungdomsforening
– projektet ›Skovens Portal‹ gjorde udslaget

34 Kollapset fredsaftale i DR Congo sender tusinder på flugt til Burundi
– humanitær katastrofe truer

36 Gud har humor!
– klumme

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 1, 2026 – 173 . årgang

Forsidefoto: Kristian Kiel

Udgivelsesdatoer og deadlines
Nr. 2: 15. maj. Deadline 9. marts.
Nr. 3: 10. juli. Deadline 11. maj.
Nr. 4: 9. oktober. Deadline 10. august.

- baptist.dk kan læses på www.baptist.dk.
- følg også bladet på Facebook.
- bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Redaktion
Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Jamie Lynn Cunningham
jamielynn.cunningham@yahoo.com
Mads Leth
tlf. 2972 7860, lethmads@gmail.com
Lone Møller-Hansen
tlf. 2347 4015, lm-h@outlook.dk
Renathe Zimmermann
tlf. 6165 2656, renathezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven: **Ole Engel**

Grafisk design: pedersen & pedersen
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 2.800

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne.

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed eller Sekretariatet. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 143 404 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Irrelevant eller **verdens vigtigste** bog?

Er Bibelen kun relevant for dem, der tror på Jesus Kristus?

[≡] Hanne Kiel
[📷] Kristian Kiel

Baptister var engang præget af at være et bibel-læsende folk. Ethvert medlem af menigheden læste dagligt på egen hånd i Bibelen. Det gør mange stadig, men gruppen af dem, der læser lejlighedsvis eller primært konfronteres med Bibelen i søndagens gudstjeneste, er blevet langt større.

For os, der tror på Jesus Kristus, er Bibelen relevant og betydningsfuld, fordi den viser os, hvem Gud er. Bibelen danner fundament for vores tro. Derfor bliver vi ved med at vende tilbage til Bibelens udsagn.

Et dannelsesprojekt

Også for mennesker uden en kristen tro er Bibelen relevant, og den bliver ligefrem kaldt verdens vigtigste bog, fordi hele den vestlige verdens kultur har Bibelen som sin grundlæggende forudsætning. Bibelens fortællinger om Gud og skildringer af menneskers levede liv har skabt den etik og den opfattelse af tilværelsen, som vores samfund bygger på.

Derfor er Bibelen relevant og betydningsfuld – hvad enten man er troende eller ateist.

Tema for dette nummer af baptist.dk er netop Bibelens relevans. Læs artiklerne og bliv klogere – men endnu vigtigere: læs i Bibelen eller lyt til den. Lad dig danne af verdens vigtigste bog.

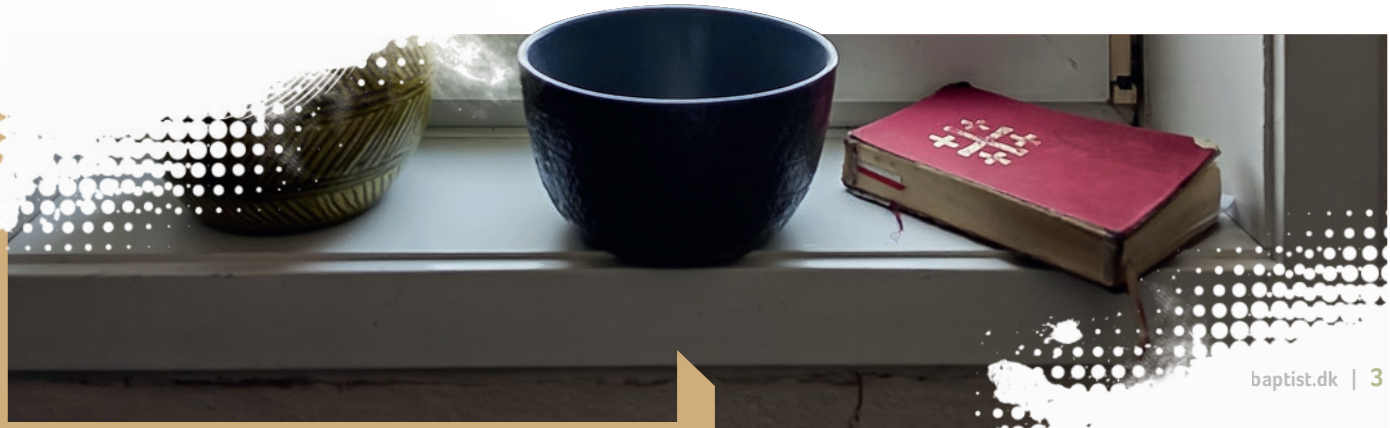

Bibelens relevans

Medlemmerne af BaptistKirkens ledelse fortæller om Bibelens betydning i deres liv.

[≡] Hanne Kiel og ledelsens medlemmer
[📷] Astrid Melkær Andersen

Tema for denne udgave af baptist.dk er Bibelen og vores brug af den. Derfor har vi stillet to spørgsmål til ledelsens medlemmer: Hvordan har Bibelen taleret i dit liv? Hvilken indflydelse har Bibelen i dit liv? Her er deres svar.

Christian Bylund

– præst i Tølløse Baptistmenighed og næstformand i BaptistKirken:

»Bibelen taler sjældent til mig som et facit, men som en stemme, der kalder mig ind i Jesus' måde at være menneske på – en måde, vi ofte overser midt i vores konflikter. Gennem teksterne og tolkningen af dem i tidens løb har Bibelen talt stærkest til mig om Jesus, og hvordan Jesus har blik for dem, der bliver gjort mindre værd; om hans mod til at sige sandheden, også når den er ilde hørt; og om hans nåde, der ikke kræver forbehold.

Jeg læser Bibelen som menneskers erfaringer af Gud og fortællinger om Gud. Det giver naturligt plads til nuancer og brudflader. Og derfor kan teksterne udfordre mig og blive steder, hvor Helligånden skubber til mig og mit forudindtagede ståsted – samt gøre mit hjerte blødere og rykke mig tættere på, hvordan Jesus ville leve sit liv i dag.

Bibelen former min tro ved at åbne samtalen, ikke lukke den. Den giver mig et sprog for håb, når livet er skrøbeligt, og lader mig vandre med andre i troen. I bedste fald påvirker den mine valg ved at holde Jesus' kærlighed frem som målestok. Derved kan den bygge op, skabe frihed og værne om menneskers værdighed på trods af min menneskelighed. For mig er Bibelen en bog, vi bruger i fællesskab med blik for den tid og kultur, vi lever i, og med opmærksomhed på de magtstrukturer, vi sætter op. En bog jeg læser for bedre at forstå, hvordan Jesus levede, så vi i bedste fald kan prøve at gå samme vej.«

»På den måde kan teksterne udfordre mig og blive steder, hvor Helligånden skubber til mig og mit forudindtagede ståsted.«

Emmanuel Cinzah

– præst i Chin Bethel Church i Skjern:

»Jeg opfatter Bibelen som Guds ord, og hver gang jeg læser i Bibelen, oplever jeg derfor, at det er Gud, der taler i mit liv.

Baptister i hele verden tror på Bibelens uafhængighed og selvstændighed, og derfor har Bibelen indflydelse i mit liv.«

»Det er Gud, der taler i mit liv.«

Flemming Vesth Nielsen

– Bethelkirken Aalborg:

»Dine ord er en lygte for min fod, et lys på min sti«. Det stod på en plakat på mit teenageværelse.

»Det var vovet. Min kone og jeg var meget i tvivl om det større hus, vi havde brug for. Så jeg bad Gud give mig et tegn, slog tilfældigt op i Bibelen og landede på 1. Kongebog kap. 6 og versene, hvor Kong Salomon får at vide, hvordan og hvad han skal bygge. Det inspirerede til byggeriet af vores hus, der har været en velsignelse for os i 27 år.

I den mindre risikovillige afdeling elsker jeg jævnligt at sætte mig i fred og ro og meditere over de mest betydningsfulde vers for mig – og jeg har lært, at jeg må gøre Guds ord personligt: ›Fred efterlader jeg dig, Flemming, min fred giver jeg dig, Flemming; jeg giver dig ikke, som verden giver. Dit hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst, Flemming!‹[1]

Når Gud er Universets skaber, men samtidig en kærlig, himmelsk far, der blandt andet rejste sin søn Jesus op fra de døde for at vise mig sin nåde og godhed, er det helt logisk for mig, at han har iscenesat og instrueret skrifterne i Bibelen som sit skrevne ord, der skal vejlede og styrke os hver dag. Derfor har Bibelen for mig autoritet. Ikke blot til at styrke og opmuntre mig, men også til at vise mig vejen til efterfølgelse af Jesus.« →

»[Gud] har iscenesat og instrueret skrifterne i Bibelen som sit skrevne ord.«

1 Johannesevangeliet kap. 14, vers 27

Pia Duebjerg Andersen

– Lyngby Baptistmenighed:

»Jeg ville ønske, jeg kunne sige, at det da naturligvis er i den bog, jeg hver eneste dag finder inspiration til at leve mit liv i overensstemmelse med Guds vilje. Og hvis jeg går og tumler med noget, så finder jeg altid svaret der. Det ville bare være helt og aldeles løgn.

Sandheden er, at jeg naturligvis læser i min Bibel, men mest når jeg skal forberede mig til en gudstjeneste eller en andagt. Men indrømmet, det er ikke noget, jeg har haft en fast rutine med. I 2025 fulgte jeg for (kun?) anden gang i mit liv en læseplan, så jeg er kommet Bibelen igennem på et år. Sidste gang jeg satte mig for at følge en tilsvarende, tog det syv år, før jeg var færdig!

Begge gange har jeg naivt håbet, at nu åbenbarer evangeliet sig for mig på en helt ny måde, for nu dedikerer jeg daglig læsetid til Bibelen. Og begge gange har jeg siddet forvir-

»Jeg har brug for at læse Bibelen sammen med andre. Sammen at tolke og forstå.«

Tine Kragh

– Vraa Baptistmenighed:

»Bibelen er et levende redskab for mig til at lytte til Gud.«

»Jeg læser i min Bibel hver morgen. Det sker ikke altid i papir-udgaven. Jeg bruger app'en ›Holy Bible‹ med guidet bøn hver dag med skriftsteder og længere bibellæseplaner. Her kan man også fx sammenligne med en engelsk Bibel-udgave. Teksterne får tit helt nyt liv, når jeg læser dem på engelsk.

Bibelen er et levende redskab for mig til at lytte til Gud. Jeg har erfaret, at vedholdenhed hjælper, når man ikke fatter, hvad man læser. Det skal ikke være en sur pligt at åbne Bibelen, men en vis disciplin er nødvendig. Og så kan man faktisk være velsignet med, at Gud af og til taler gennem et skriftsted.

På retræter har jeg haft tid til at fordybe mig i Bibelen. Jeg har også fundet en læseplan, hvor man skriver skriftstedet af og evt. tegner til, hvis man er lidt kreativ. I den proces har jeg fået nye tanker og inspirationer i forhold til gammelkendte tekster. Og igen: følt mig meget velsignet. Disse og flere ›tiltag‹ har gjort, at jeg på et tidspunkt kunne skrive i min lille bog: jeg gen-elsker min Bibel! Jeg føler mig tit set, tiltalt, trøstet, taget ved hånden, ledt på vej eller revset, når jeg har læst i Bibelen.

Det er spændende at lære mere om Bibelen og teksternes tilblivelse, historie, originalsprog og fortolkninger, men det vigtigste er, at den er levende i dag.«

ret tilbage, måske mere nu end tidligere. Når man sidder og tygger sig igennem Det Gamle Testamente, bliver man ramt af, at Gud især holder med dem, der snyder. Tag bare Jakob, der snød sin bror for arven.

Jeg har brug for at læse Bibelen sammen med andre. Sammen at tolke og forstå. For på den måde får Bibelen – og Kristus – taleret i mit liv.«

Vibeke Dalsgaard

– Baptistkirken Pandrup og formand for BaptistKirken:

»Bibelen er en vidunderlig bog og den vigtigste i verden. Den har fulgt mig, siden jeg som otteårig fik min første børnebibel, og den har givet mig trøst, inspiration, viden og indsigt i livet. Bibelen åbnede også litteraturen for mig, så jeg hele livet har været en stor læser af alle genrer. Bibelen har båret mig gennem svære tider i mit liv og lært mig at høre Helligåndens stemme.

›Jeg tror ikke på Bibelen‹, sagde jeg under synoden, og det står jeg ved. Bibelen er for mig skrevet af mennesker under Helligåndens vejledning til mennesker om Gud.
Gud har ikke skrevet Bibelen, så det er op til os at tolke Bibelens ord til os og til verden. Vi skal hjælpe hinanden til at tolke ordene og fortællingerne, så de bliver relevante i vores tid. Tolkningen skal også hjælpe os til at finde det væsentlige i vores tro og give det videre til mennesker, som har behov for at høre om Gud.

»Bibelen har båret mig gennem svære tider i mit liv og lært mig at høre Helligåndens stemme.«

Vi, som tror på den treenige Gud, skal gå ud i verden. Det gør vi altid med Bibelen som rettesnor, men samtidig med det for øje at nå mennesker der, hvor de er.

Derfor tolker vi Bibelen ind i verden i dag og viser mennesker den store kærlighed, som Gud har til hver enkelt – fra skabelsens tid og evigt.«

Bibelsyn og bibelbrug

Der er ikke nogen bog, der betyder mere for mig, end Bibelen gør. Betyder det så, at jeg læser tilstrækkeligt i den? Nej, desværre ikke.

[≡] Lars Midtgaard,
præst i Bethelkirken, Aalborg
[📷] Carsten Lundager, Bibelselskabet og Chad Madden – Unsplash

Der er ikke nogen bog, der betyder mere for mig, end Bibelen gør. Betyder det så, at jeg kender den tilstrækkeligt godt? Nej, heller ikke, desværre. Men der er alligevel ikke nogen anden bog, som har påvirket og forvandlet mig i en sådan grad som den. Ligesom der heller ikke er nogen anden bog, som inviterer mig ind i en fortælling og en efterfølgelse, som den gør. Og jeg har gennem mit liv lært at genkende, hvordan jeg alt for let rammes af forvirring, mismod, sortsyn og manglende vejledning i de perioder, hvor jeg forsømmer min bibellæsning.

To rum for bibellæsning

I forholdet til Bibelen bevæger jeg mig hele tiden frem og tilbage mellem to ›rum‹: Min tjeneste som præst og leder i en menighed, og mit personlige liv med de relationer, jeg nu engang indgår i. Begge rum har jeg i den grad brug for at fylde med bibellæsning. Hvis læsningen forsømmes i forhold til det ene rum, påvirker det uvægerligt livet i det andet rum.

Bibelen er Guds ord

Jeg har fundet stor glæde i bogen »Hvad mener vi med at Bibelen er Guds ord?« af Mikael Tellbe.[1] Han har med den bog hjulpet mig til at forstå mit eget syn på Bibelen bedre, ligesom hans forfatterskab inspirerer mig til at leve endnu mere i og med Bibelen.

»Ikke nogen anden bog har påvirket og forvandlet mig i en sådan grad.«

Jeg tror og bekender, at Bibelen er Guds ord. Og ordene ›tror‹ og ›bekender‹ er vigtige for mig i denne sammenhæng. For jeg har ikke brug for at bevise, at Bibelen er Guds ord. For det kan være svært. Ligesom jeg heller ikke kan bevise, at Gud findes. Ligesom ateisterne heller ikke kan bevise, at Gud ikke findes. Det er en trossag. Jeg tror, og jeg bekender, at Bibelen er Guds ord. Jeg tror og jeg oplever, at jeg ved læsning af Bibelen hører Guds ord tale til mig. Jeg tror, og jeg oplever, at Gud møder mig gennem læsningen af Bibelen.

Jesus Kristus åbenbarer Gud

Jeg tror på, at Bibelen er Guds ord, fordi jeg tror på Jesus Kristus. Sådan vender det for mig. Det er ikke troen på Bibelen, som har givet mig min gudstro. Men det er troen på Jesus Kristus som Guds enbårne Søn og som min Herre og Frelser, som har givet mig troen på og bekendelsen om, at Bibelen er Guds ord.

Jeg tror på, at Gud er en Gud, som åbenbarer sig. Og jeg kan lære Ham at kende i det omfang, Han åbenbarer sig for mig. Jeg tror på en Gud, som har åbenbaret sig – og som stadigvæk åbenbarer sig. Det gør Han på flere måder. Men den stærkeste åbenbaring af Gud selv finder vi i Jesus Kristus. Og den åbenbaring finder jeg først og fremmest i Skriften, i Bibelen. Derfor tror jeg, at Bibelen er Guds ord.

»Begge rum har jeg i den grad brug for at fylde med bibellæsning.«

Det stærkeste lys

Nogle gange – også indenfor vores eget kirkesamfunds rammer – støder jeg på mennesker, som siger noget i stil med: »Vi kan og skal ikke bruge Bibelen til at argumentere for vores synspunkter!« Måske er baggrunden for et sådant standpunkt, at man er stødt på mennesker, som billedligt talt har brugt Bibelen til at ›slå dem i hovedet‹ på grund af deres synspunkter. Hvis det er tilfældet, kan jeg have en vis forståelse for deres udtalelse. For naturligvis skal vi ikke bruge Bibelen på den måde. Men hvis det er et udtryk for, at man lægger

»Jeg har ikke brug for at bevise, at Bibelen er Guds ord.«

større vægt på verdslige og/eller humanistisk funderede argumenter end Bibelen, så må jeg tage afstand fra det standpunkt. Hvis ikke vi tror på, at Bibelen er vores stærkeste lygte for vores fod og lyset på vores sti, når det handler om at forstå Gud, os selv, dem vi er i relation med, og den verden vi lever i, hvad har vi så tilbage? Hvordan skal vi så finde vej?

Et kærlighedsbrev

Finder jeg alt det, jeg gerne vil finde, i Bibelen? Nej, det er ikke en matematikbog med en komplet facitliste. Det er et kærlighedsbrev med en invitation ind i en relation med – og efterfølgelse af – Ham, som både er min Frelser, min Herre, og min Ven.

1 Michael Tellbe: Dr.theol. og lektor i Ny Testamente ved Örebro Teologiska Högskola (ÖTH) og Akademi för Ledarskap och Teologi (ALT)

Hvorfor er **Bibelen** vigtig, og hvordan bruger vi den?

Vi tager det for givet, at enhver kristen i dag har sin egen bibel. Sådan har det ikke altid været.

[≡] Ole Lundegaard, pensioneret baptistpræst og lektor på præsteuddannelsen SALT
[📷] Carsten Lundager, Bibelselskabet og Hannes Wolf – Unsplash

Før Gutenbergs opfindelse af bogtrykkerkunsten i 1450 var det forbeholdt gejstlige og fornemme at læse de bibelske manuskripter, som regel på latin, oversat fra hebraisk og græsk. Bogtrykkerkunsten var en vigtig brik i de begivenheder, der førte til Reformationen tidligt i 1500-tallet. Siden tog det fart. Bibelen blev oversat til de enkelte modersmål, og som århundrederne gik, blev det almindeligt at eje en Bibel, først en pr. hjem og i vores tid en pr. person.

Bibelens vigtighed

Bibelens vigtighed er åbenlys. Bibelen er ›Den hellige Skrifts *kanoniske* bøger‹ – altså de vejledende, retningsgivende skrifter for kristen tro og praksis.

Det tog næsten 400 år for de første generationer af kristne at nå frem til den samling af skrifter, vi i dag kalder Bibelen. Den blev endeligt kanoniseret på et kirkemøde i år 393 i Hippo (i vore dages Algeriet) og stadfæstet

> *»Det afgørende spørgsmål er ikke bibelsyn eller dogmatik, men om vi har elsket vores næste.«*

»Bibelen er de vejledende, retningsgivende skrifter for kristen tro og praksis.«

på endnu et kirkemøde i 397 i Karthago (i vore dages Tunesien).

Senere, efter protestantismens fremkomst og de mange kirkesplittelser, der fulgte i kølvandet, kan man endda sige, at Bibelen blev *mere og mere central* – fordi den efterhånden blev kilde til mere og mere diskussion, ja, ligefrem kamp.

Bærer det, vi læser, frugt?

Men her skal det ikke handle om bibelsyn og kampen om, hvem der ›har ret‹. Hvis vi tænker på Jesus' lignelse om den store verdensdom[1], er det afgørende spørgsmål ikke bibelsyn eller dogmatik, men om vi har elsket vores næste – altså om Jesus' forkyndelse har båret frugt i vores liv til gavn for vores næste.

Kanon

Det vigtige er, hvordan vi bruger Bibelen som vores retningsviser, når vi skal leve vores liv. ›Kanon‹ betyder ›rettesnor‹, ›retningsviser‹. Ved siden af Bibelen udviklede den katolske kirke i middelalderen ›De kanoniske love', som var bestemmelser om en lang række spørgsmål, som Bibelen *ikke* sagde noget præcist om, og som man derfor havde brug for at finde svar på. Det var spørgsmål som: Hvordan organiseres kirken? Hvordan fejres der gudstjeneste? Hvordan udnævnes biskopper? Hvordan forholder man sig i forbindelse med skilsmisse? osv. osv.

Bibelen som retningsviser

I protestantisk tradition har vi ikke sådanne nedskrevne love, men vi foretager naturligvis vurderingerne alligevel, bare på mindre formelle måder. Vi foretager dem igen og igen alt efter den tid og kontekst, vi befinder os i. Derfor er det, den ene tid finder ›bibelsk‹, ikke altid det samme, som en senere tid finder ›bibelsk‹.

Når vi finder vej i nye spørgsmål eller finder andre svar end dem, vi fandt tidligere, bruger vi Bibelen som retningsviser, for den er god at pejle efter. Vi bruger den ikke kun ved at finde sætninger og vers i Bibelen, der svarer på alt – for det moderne liv indeholder flere spørgsmål og dilemmaer end dem, Bibelen tager op. Vi bruger den ved at søge den ånd, der ligger bag ordene, når vi sætter os grundigt ind i den kontekst ordene hørte hjemme i og læser dem under bøn om Guds hjælp.

Ydmyghed

Vi må altid gå til Bibelen med stor ydmyghed. Bibelens skrifter har vi fået overdraget fra de første kristne, der – som nævnt – gennem flere hundrede år vejede skrifter mod hinanden og til sidst besluttede sig for de 39, vi har i Gamle Testamente, og de 27 i Ny Testamente. Det kalder på respekt og ydmyghed.

Inden vi i overmod fælder dom over det, vi læser – fordi vi mener, vi har udtømt betydningen, og der ikke er mere at snakke om – bør vi altid lytte endnu en gang i ydmyghed og med et åbent sind både til teksterne og til hinanden, når vi sammen søger at tolke og finde vej i vores tid og verden. Bibelens skrifter taler Guds ord til os, så vi sammen kan finde vej – også i nye tider. De er ikke tænkt som slagvåben, vi skal bruge mod dem, vi er uenige med.

»Derfor er det, den ene tid finder ›bibelsk‹, ikke altid det samme, som en senere tid finder ›bibelsk‹.«

1 Matthæusevangeliet kap.25, vers 31-46

Men på hver **sin måde**

Kirsten Bøgsted er lægprædikant i Korskirken i Herlev. Hun bruger flere bibeloversættelser i sin forberedelse.

[≡] Kirsten Bøgsted
[📷] Kurt Bøgsted

Når jeg skal prædike, kan jeg godt lide at læse mindst to forskellige oversættelser af Bibelen, for det er forskellige fortolkninger og måder at udtrykke sig på. Oftest bruger jeg ›Bibelen 2020‹ samtidig med Studieguiden til Bibelen på Hverdagsdansk. De fortæller jo det samme, men på hver sin måde. Om man er til den ene eller den anden version af en af dem eller foretrækker den gamle autoriserede 1992 udgave, er vel en smagssag.

2020 er bedst

Jeg synes bedst om Bibelen 2020. Det er for mig et mere nutidigt sprog. Det er vigtigt, at vi følger med i en sprogbrug, folk kan forstå, når bare det giver den samme mening. Også selvom meningen udtrykkes på hver sin (gode) måde. Jeg er også så småt begyndt at bruge de prøveoversættelser af Bibelen, der er forløbere for den autoriserede Bibel, som vil blive udgivet i 2036 som erstatning for 1992 udgaven – i anledning af 500-året for reformationen i Danmark.

Et eksempel

Prøv at læse med på de forskellige oversættelser af Filipperbrevet kap. 4, vers 4-7.

I den autoriserede udgave fra 1992, underskrevet af Dronning Margrethe, står sådan:

»Glæd jer altid i Herren! Jeg siger atter: Glæd jer! Lad jeres mildhed blive kendt af alle mennesker. Herren er nær. Vær ikke bekymrede for noget, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus.«

I de forskellige udgaver, jeg støtter mig til i forberedelse af en prædiken, står der sådan:

Fremhæver noget forskelligt

Ting kan siges på mange måder. Det viser de fire eksempler – og jeg kan lide dem alle. Hvis jeg skulle prædike over det, ville jeg nok vælge at fortælle om de forskellige udtryksmåder, for de fremhæver noget forskelligt – uden at det går ud over det egentlige indhold: At vi skal glæde os over, at vi tilhører Gud, og Han sørger for os i rigt mål.

En Bibel, der også har præget os i efteråret herhjemme, har været »Bibelen for sjov« af

2020 udgaven

I skal huske at glæde jer over, at I tilhører Kristus. Jeg siger det igen: Glæd jer! Alle skal vide, hvor omsorgsfulde I er, for Kristus kommer snart. I skal ikke bekymre jer om noget. Når I beder til Gud og takker ham, skal I sige, hvad I har brug for, uanset hvad det er. Gud vil lade tingene lykkes for jer i en grad, der går langt ud over, hvad vi kan fatte. På den måde sørger han for, at jeres hjerter og tanker bliver hos Kristus.

Studieguiden på hverdagsdansk

Vær altid glade i jeres tro på Herren! Jeg siger igen: Vær altid glade! Lad alle mærke jeres mildhed og venlige sindelag: vær hensynsfulde i alt, hvad I gør. Herren er nær! Vær ikke bekymrede for noget som helst. I skal i stedet bede til Gud om alle ting. Tal med ham om alt, hvad I har brug for, og glem ikke at takke ham. Da vil I erfare, at Guds fred, som overgår al menneskelig forstand, vil bevare jeres tanker og hjerter i tro og tillid til Kristus Jesus.

Prøveudgaven – 2036

Glæd jer altid i Herren! Jeg gentager: Glæd jer! Lad jeres mildhed blive kendt af alle mennesker, Herren er nær! Vær ikke bekymrede for noget, men læg i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i indtrængende bøn med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil beskytte jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus.

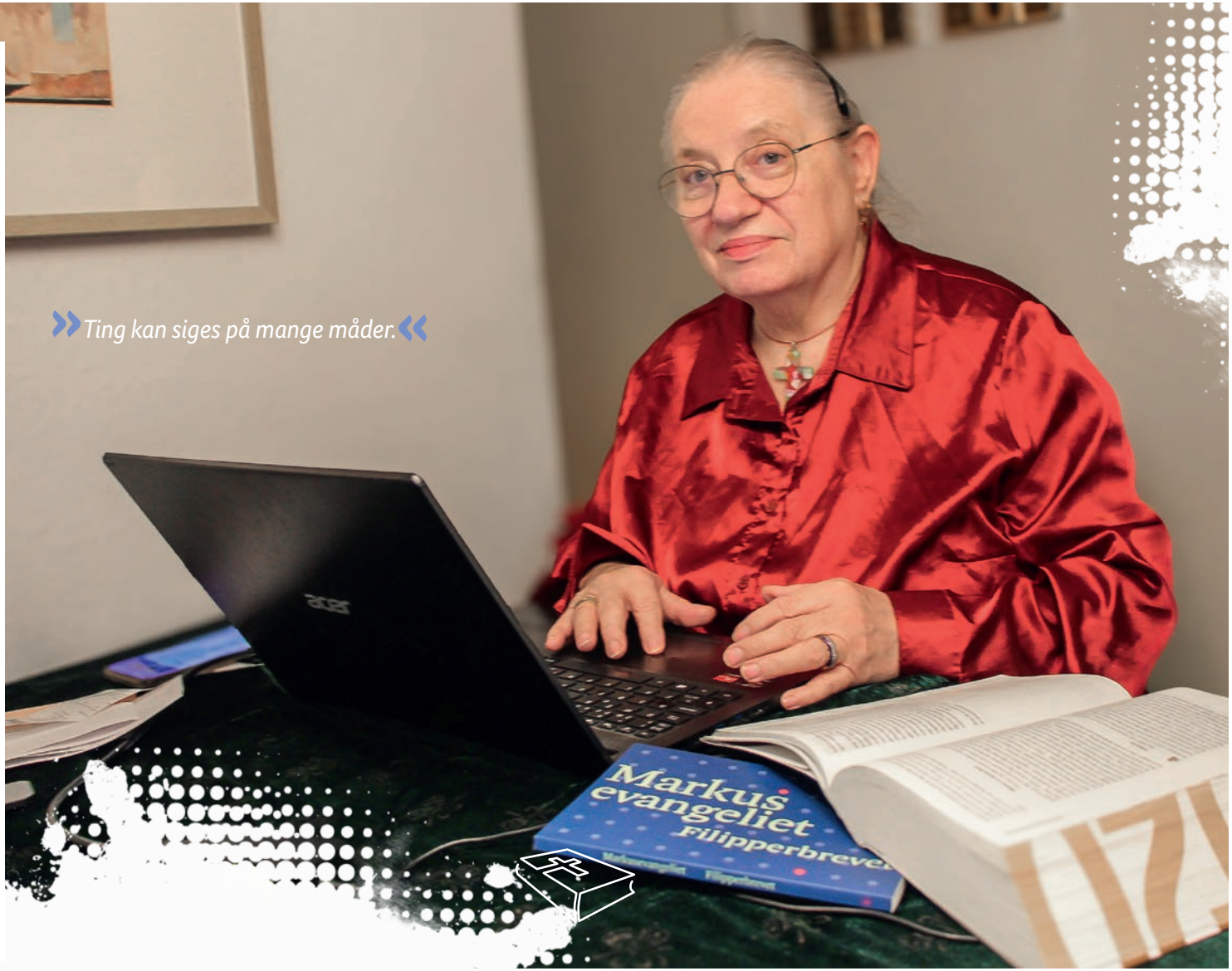

»Ting kan siges på mange måder.«

Jakob Svendsen. Jeg synes dog, at man skal kende ›de sande historier‹, inden man giver sig til at læse den. Men morsom er den. Skrevet som fri gendigtning over, hvordan det *kunne* have været. Vi fik i hvert fald ›et billigt grin‹, og vi fik snakket om, hvad det egentlig er, der står i Bibelen.

I øvrigt: Til min daglige bibellæsning får jeg en lille reminder på telefonen, og her læser jeg dagens ord.

»Det er vigtigt, at vi følger med i en sprogbrug, folk kan forstå.«

For at **guide os** hen til Jesus

De bibelske tekster giver os afgørende vejledning til tro på Jesus og efterfølgelse af ham.

[≡] Gunni Bjørsted,
præst i Vanløse Frikirke
[📷] Carsten Laursen, Bibelselskabet
og Arseny Togulev – Unsplash

Vejledning til tro og efterfølgelse af Jesus findes i Bibelen, men desværre er teksterne også blevet misbrugt til at legitimere magtovergreb og til at male misvisende karikaturer af en krigerisk stammegud, som man for alt i verden skal ›holde sig på god fod med‹.

»At droppe nærkontakten med Bibelen åbner for at påstå – eller lade sig bilde hvad som helst ind – og kalde det for ›kristen tro‹.«

»Mange forskellige stemmer og tankegange kommer til orde.«

Hvad er Bibelen for en bog?

Mens jeg skrev: »Han åbner Bibelen igen – om at læse teksterne i lys af Jesus«, tumlede jeg konstant med at forme et så kort og dækkende svar som muligt på spørgsmålet: ›Hvad er Bibelen for en bog?‹ Jeg landede på følgende: »Bibelen er den samling af grundlæggende tekster om Gud og verden, som den kristne kirke ved en Jesus-belyst læsning genkender som inspireret af Helligånden til at lede til tro på og efterfølgelse af Jesus Kristus.« Lad mig sætte lidt flere ord på nogle af aspekterne:

For det første: Bibelen er ›en samling af vidt forskellige tekster‹

Den er en varieret antologi, hvor mange forskellige stemmer og tankegange kommer til orde. Undertiden modsiger de hinanden. Et af mange eksempler er den store forskel på Nahums Bog og Jonas' Bog. Hos Nahum skal assyrerne bare nedværdiges og ned med nakken – menneskeligt set for øvrigt helt forståeligt. Jonas' Bog munder derimod ud i et budskab om Guds medfølelse med indbyggerne i Nineve, assyrernes hovedstad – forresten til Jonas' ærgrelse.

»En selvfølge at fortolke de vidt forskellige tekster i lys af Jesus.«

For det andet: ›Ved en Jesus-belyst læsning‹

Umiddelbart kunne man tro, at forskellene i teksterne kunne lede til forvirring og den rene vilkårlighed. Sådan så de første århundreders kristne, som samlede og blåstemplede netop de tekster, ikke på det. For dem var det en selvfølge at fortolke de vidt forskellige tekster i lys af Jesus. De udelod ikke forskellighederne og modsigelserne, men de fortolkede alle historierne ud fra deres erfaringer med og kendskab til Jesus' fødsel, liv, død og opstandelse. Så når de fx læste historier om ›Gud-villet‹ barbarisk udryddelse af folkeslag, læste de det ikke som bogstavelig, faktuel historie, men fortolkede det i lys af Jesus – der tilgav ›fjender‹, rørte ved ›urene‹, opsøgte og frelste det fortabte og gav sit liv for verden – som budskaber om Guds radikale kærligheds sejr over alt ondt.

For det tredje: ›Inspireret af Helligånden‹ eller ›indblæst af Gud‹

Formuleringen er hentet fra 2. Timotheus Brev kap. 3, vers 15-17, som jeg ser som en central sammenfatning af, hvordan de første århundreders kristne forholdt sig til ›De hellige Skrifter‹, som jo i denne sammenhæng var tekster fra Det Gamle Testamente. Her har jeg ikke plads til at gå nærmere ind på, hvad ›inspireret‹ – som jeg forstår det – vil sige.[1]

Men bare kort: Tilblivelsen af dem er på én eller anden måde igangsat af en tiltale fra Gud – også selvom ›hørelsen‹ af det, Gud sagde, undertiden var upræcis og naturligvis præget af den givne tids kultur og af personlige erfaringer. Men tværs igennem det hele gør Helligånden det sådan, at Skrifterne kan »give visdom til frelse ved troen på Jesus Kristus«. Og ethvert skrift er »nyttigt til undervisning, ... så det menneske, som hører Gud til, kan blive fuldvoksent, udrustet til al god gerning.«

Bibelen er vel da ›Guds Ord‹?

I min tradition er vi vant til at kalde Bibelen for ›Guds ord‹, men vi har brug for at præcisere, hvad vi mener med det. Ellers står vi i fare for at →

»Tilblivelsen af dem er på én eller anden måde igangsat af en tiltale fra Gud.«

gøre Bibelen til noget, som jeg tror, hverken Helligånden eller den første kirke, som samlede og gav os teksterne, havde tænkt, den skulle være. Vi risikerer at forkludre dens vigtige funktion: At guide os hen til Jesus.

Så vidt jeg kan se, lægger teksterne ikke selv op til at identificere Bibelen med Guds ord. Der peges i stedet ihærdigt på *Jesus Kristus som Guds Ord!*[2] Brorson skrev det smukt: »Men ak, hvad skal jeg sige/når jeg vil tænke på/at Gud af Himmerige/i stalden ligge må/at Himlens pryd og ære/*det levende Guds ord* /skal så foragtet være/på denne onde jord.«

Guds ord blev ikke til bogstaver, men til kød. Det var ikke skriftruller, der lå i krybben i Betlehem, men Gud, der var blevet menneske. C.S. Lewis skriver i ét af sine breve: »Det er Kristus selv, ikke Bibelen, som er det sande Guds ord. Bibelen, læst i den rette ånd og under vejledning af gode lærere, vil bringe os til ham.« Bibelen er ikke selv den kilde, der giver liv, men den forsyner os med skilte, der leder os hen til kilden, til Jesus Kristus. Og til at få øje på disse skilte har vi brug for Helligånden.

Og relevansen?

Derfor kan vi slet ikke undvære nærkontakt med de bibelske tekster, og vi må med Helligåndens hjælp finde deres røde tråd, der leder hen til Jesus Kristus. Det var hensigten, da den tidlige kristne kirke for ca. 1700 år siden definerede de tekster som »kanoniske«, dvs. rettesnorstekster, altså pålidelige skilte. Det er gennem dem, vi kommer tættest på øjenvidnernes beretninger om Jesus og deres måde at fortolke de forskellige tekster på. At droppe den nærkontakt med Bibelen åbner for at påstå – eller lade sig bilde hvad som helst ind – og kalde det for ›kristen tro‹. Og vi går glip af glæden og styrken ved gang på gang at blive mindet om evangeliet, som fortsat er Guds kraft til frelse.

»Der peges i stedet ihærdigt på Jesus Kristus som Guds Ord!«

1 Læs mere i Gunni Bjørsted: »Han åbner Bibelen igen – om at læse teksterne i lys af Jesus« fra side 110
2 Fx: Johannesevangeliet kap. 1, vers 1ff; 1. Johannesbrev kap.1, vers 1; Johannes' Åbenbaring kap. 19, vers 13; Hebræerbrevet kap. 4, vers 12-16

Den sidste gudstjeneste i Karmelkirken: >Gå efter lyset!<

Dagen blev en vemodig afsked og et farvel til rammerne. Men også en opfordring til at gå videre ad Kristusvejen mod nye fællesskaber.

[≡] [📷] Henrik Andersen, webredaktør

Søndag den 4. januar inviterede Karmelkirkens Baptistmenighed til nadverguds-tjeneste for sidste gang som selvstændig menighed. Gudstjenesten og det efterfølgende samvær blev en vemodig afsked med alt det, der var. Men gudstjenesten og de mange hilsner på dagen blev også et budskab om, at det fællesskab, der har båret menigheden siden stiftelsen i 1952, ikke går i opløsning og forsvinder, blot fordi rammerne ændrer sig.

Hanne Kiel sluttede sin prædiken med et stærkt budskab om, at livet i Kristus ikke er bundet til vedtægter eller bygninger: »Hver for →

»Hver for sig kommer I til at gå videre ad Kristus-vejen, ud i verden. Gå efter lyset!«

sig kommer I til at gå videre ad Kristus-vejen, ud i verden. Gå efter lyset! Hvor det lys skinner, er Jesus Kristus centrum for mennesker.«

Beslutningen om at stoppe – truffet med rettidig omhu

Under gudstjenesten gav menighedsrådsformand Per Beck et samlet overblik over de beslutninger, der har ført frem til Karmelkirkens ophør som selvstændig menighed. Han pegede på, at samtalerne om fremtiden over flere år gradvist havde samlet sig om, at kræfterne blev færre: »Det er alder og kræfter, der har været afgørende«, sagde Per og understregede, at beslutningen var truffet med rettidig omhu.

Forhandlingsmøderne førte til to hovedbeslutninger: sammenlægning med Østhimmerlands Baptistmenighed og salg af kirkebygningen: »Vi kunne se, at en fortsættelse ikke var realistisk«, lød det fra Per. Samtidig fremhævede han, at bygningen får nyt liv gennem salget til Youth For Christ Danmark (YFC). Per afsluttede sit indlæg med et klart budskab. Processen havde ikke handlet om mursten, men om mennesker: »Det her skulle ikke handle om en bygning. Det var menigheden, det handlede om.«

En levende kirke i forandring

I sin prædiken knyttede Hanne Kiel afskeden med Karmelkirkens Baptistmenighed sammen med et håb, der rækker videre. Hanne tog udgangspunkt i en fortælling om sin kjole, der gennem årene var blevet slidt, blevet væk bag fryseren og fornyet flere gange: »Det er med kirken og menigheden her som med min kjole: Den har været flittigt brugt og er højt elsket. Den er blevet skubbet til side, er gået i stykker, men er opstået igen til fornyet brug.«

Hanne mindede om den betydning, Karmelkirken har haft for mange mennesker, og understregede, at arbejdet ikke har været forgæves: »I har rakt troen på Kristus videre til mange mennesker.« Med afsæt i Johannesevangeliets ord om lyset, der skinner i mørket, pegede Hanne på Jesus Kristus som den, der fortsat samler og bærer: »Menigheden lukker«, lød det, men »Kristusvejen snor sig stadig gennem verden«. Derfor går medlemmerne ikke mod tomhed, men videre ind i nye fællesskaber med samme grundlag og samme kald.

Hanne Kiel

Per Beck

Valg, overvejelser og nye fællesskaber

Ud af menighedens 57 medlemmer har 23 valgt at flytte til Østhimmerlands Baptistmenighed. Ved et af bordene er det fire gamle spejderkammerater og venner gennem mange år, der deler Othellolagkagen: Karin Anesen, Lars Tørholm og Anne Tørholm sammen med ægtefællen Søren og deres datter Ida. Menighedens lukning har givet mange overvejelser, som Karin sætter ord på: »Jeg flytter til folkekirken. Mine børn kommer i den lokale folkekirke og har fundet et fællesskab der. Jeg oplever, at folkekirken har mange tilbud, vi som familie har glæde af. Vi havde ikke længere kræfter til at fortsætte.« Anne tager

»Tak fra alle os, der flyttede hjemmefra!«

ordet: »Vi har ikke formået at fastholde vores børn i et fællesskab i Karmelkirken. Men vi er glade for det fællesskab, de har fundet i folkekirken. Det vil vi gerne støtte.«

Hilsener fra nær og fjern

Under kaffen havde ordstyrer Louise Varberg et fast greb om mikrofonen: Der var alt for mange præster på talelisten! De forsikrede dog alle, at de ville fatte sig i korthed. For flere lykkedes det faktisk! Hilsenerne strømmede ind. Klaus Abildgaard takkede både for samarbejdet på vegne af Baptistkirken Nørresundby – Vodskov og på egne vegne for modtagelsen, da han for 30 år siden kom til Aalborg. Og ikke mindst takkede han for, at Karmelkirken havde fundet en hustru til ham!

Inger Margrethe Andersen fortalte, hvordan hun som barn havde siddet på kirkebænken og talt murstenene i korbuen. På vegne af dem, der var vokset op i Karmelkirken, men senere havde fundet andre kristne fællesskaber, hilste Inger Margrethe: »Tak fra alle os, der flyttede hjemmefra!«

BaptistKirkens formand, Vibeke Dalsgaard, kom med et godt råd: »Kom glad i jeres nye menighed. Fornem stemningen og glæden det nye sted. Ræk efter et stykke tid hånden frem og tilbyd at bidrage med det, I kan give. Det er en gave at komme med evner og vilje til at arbejde.«

Fra menigheden i Østhimmerland ønskede menighedsrådsformand Sinne Christensen: »Vores ønske som menighed er, at vi fortsat kan finde gejsten og kræfterne til at berige hinanden med fælles oplevelser.«

Et komma – ikke et punktum

Da kaffen var drukket, Othellolagkagerne spist og hilsenerne bragt, var det tydeligt, at dagen ikke kun var en afslutning, et punktum. Dagen blev et komma, for selv om Karmelkirken lukker som selvstændig menighed, så lever fællesskabet videre i de mennesker, der var menigheden og som nu går videre – ad Kristusvejen.

»Kom glad i jeres nye menighed. Det er en gave at komme med evner og vilje til at arbejde.«

»Jeg havde **glemt** mig selv« – gennem Arrow Lederskab fandt Chin Chin styrke igen

Efter år med stort ansvar, stress og faldende motivation fandt Chin Chin ny lyst til at lede gennem Arrow Lederskabskurset, hvor fokus er på karakter, selvindsigt og bæredygtigt lederskab.

[≡] Henrik Andersen, webredaktør
[📷] Privat

Da Chin Chin blev opfordret til at søge Arrow, ramte det ind i en periode præget af slid og faldende motivation. Hun havde i en del år påtaget sig et omfattende ledelsesansvar – både i BaptistKirken og blandt chinfolk i Danmark – ofte på bekostning af sine egne relationer.

»Jeg har altid været en brobygger, en der går foran. Jeg brænder for mit folk, og jeg brænder for at tjene Gud«, fortæller hun. »Men når man har gjort det i mange år, og motivationen falder, er man nødt til at standse op. I travlheden kan man nemt glemme sig selv.«

Opfordringen til at finde ro og nyt fodfæste kom fra BaptistKirkens ledelse, som også støttede økonomisk sammen med Chin Chins lokale menighed, Chin Bethel Church i Skjern. Det afgørende var en indre erkendelse: »Jeg kunne mærke, at det var tid til at arbejde med min personlighed – med den, jeg er.«

»Arrow begynder med lederen som menneske i stedet for kun at fokusere på kompetencer.«

Et forløb med fokus på karakter

Da Chin Chin begyndte på Arrow, var uddannelsen netop blevet omlagt fra to år til ét – med færre og kortere internatkurser. Det gjorde forløbet mere foreneligt med familieliv og dagligt arbejde.

»Vi mødte mange, der sagde: ›Jeg vil gerne, men jeg kan ikke være væk så længe‹«, forklarer Peter Kofoed Herbst, teamleder hos Arrow. »Derfor byggede vi forløbet om, uden at gå på kompromis med karakterdannelsen, som er Arrows kerne.«

Arrow adskiller sig fra mange traditionelle lederuddannelser ved netop at begynde med lederen som menneske i stedet for kun at fokusere på kompetencer. »Det vigtigste spørgsmål er: Hvad gør det ved mig at være leder? Hvad sker der, når jeg rammer muren eller står med et nederlag?«, siger Peter Kofoed Herbst.

Jeg havde brug for at finde mig selv igen

For Chin Chin blev Arrow ikke blot et kursus, men en nødvendig pause. Et rum, hvor hun for første gang i lang tid vendte blikket indad.

»Under undervisningen tænkte jeg: Har jeg virkelig en skyggeside? Kan det være, at jeg gør noget godt for andre, men i virkeligheden kun gør det for min egen skyld?« fortæller hun. »Refleksionerne gav mig et sprog for ting, jeg godt vidste, men ikke havde set klart.«

Mentorforløbet blev en afgørende del af rejsen

»Det var som at have en mor eller far, der følger én«, siger Chin Chin om kursets mentorordning. »Jeg er vant til at være den, der hjælper andre. Her skulle jeg lære at tale om mig selv – og lade nogen bære mig.«

Arrow arbejder med et helhedssyn på mennesket – fysisk, psykisk, åndeligt og socialt – noget, der talte direkte ind i Chin Chins baggrund i sundhedssektoren. »Åndelighed er ikke noget, der svæver mellem himmel og jord. Den er en del af os. Vi er ét helt menneske«, siger hun.

En anbefaling til ledere

Ud over karakterdannelsen gav forløbet konkrete redskaber til konflikthåndtering, coaching og forandringsledelse – værktøjer Chin Chin allerede bruger i sit virke.

»Refleksionerne gav mig et sprog for ting, jeg godt vidste, men ikke havde set klart.«

Hun anbefaler Arrow til både erfarne og yngre ledere: »Kirkelig ledelse burde være bedre end verdslig ledelse, men vi er bange for at lede. Arrow gør op med det.«

Arrow ønsker at forme ledere, »der er ledt af Jesus, leder som Jesus og leder til Jesus«. Chin Chin lod sig invitere med. I dag står hun mere rodfæstet – både som menneske og leder.

Chin Chin

- hedder egentlig Biak Chin Par Lian
- kom til Danmark i 2004 som FN-kvoteflygtning fra Burma
- uddannet sygeplejerske – har en kandidatuddannelse i diakoni fra Aarhus Universitet
- aktiv i Chin Bethel Church i Skjern
- har modtaget flere priser for sit arbejde med integration af burmesere i det danske samfund
- har både været medlem af BaptistKirkens ledelse og ansat som integrationskonsulent

Arrow Lederskab

- Arrow er et internationalt lederskabsprogram for kristne ledere med fokus på karakterdannelse, personlig modning og strategiske ledelseskompetencer
- Næste hold begynder i august 2026. Ansøgningsfrist er den 1. maj 2026
- Mere information på www.arrowlederskab.dk

Et **fyrtårn**, der lyste – Per Nørgaard til minde

Det gik, som Per Nørgaard ønskede. Han sov stille ind i hjemmet i Tølløse den 29. oktober 2025, 96 år gammel. Han var åndslivlig til det sidste, selv om kræfterne tog af.

[≡] Bent Hylleberg, pensioneret præst og rektor på Det Teologiske Seminarium
[📷] Private

Et lysende fyrtårn i dansk baptisme er slukket. Mange mindes Per Nørgaard som inspirerende præst, lærer og debattør, der mødte os med sit intellekt og sin hjertevarme. En ener, der sprudlede og favnede, eksperimenterede og sprængte grænser. En kollega, der sidst i 1970'erne kun kendte Per flygtigt, husker: »Pers prædiken var umådelig inspirerende. Jeg følte nærmest, at jeg havde fået brusebad i Helligånd!«

Rodfæstet i baptismen

Per Nørgaard voksede op i præstehjemmet hos Marie og Johannes Nørgaard på Nørrebro, da Kristuskirken var en menighed på 800 medlemmer plus 1.000 børn og unge. I 1943 fulgte han med til Tølløse, da hans far blev forstander på prædikantskolen. Også fra sin morfar P. Olsen, der var forstander på højskolen i Gistrup og på prædikantskolen i

»Han var en blændende fortæller, der mestrede den mundtlige tradition.«

Tølløse, kendte han den livsvej, han valgte – at læse til præst i Tølløse og derpå i København, hvor han blev cand.theol. i 1957.

Under studiet var han ungdomspræst på Nørrebro og på Amager, inden han blev søndagsskolernes landssekretær i 1958. Dengang med 8.000 elever og 700 lærere. Efter tre intense arbejdsår, hvor Per lærte alle menigheder at kende, brød han som nygift op og rejste med Jette til USA i to år. Med ønsket om et internationalt udsyn gik han også i sin morfars og fars fodspor – på Union i New York, hvor Det Gamle Testamente blev hans speciale, og på sydstatsbaptisternes højborg, Louisville, hvor han studerede amerikansk kirkeliv.

Med økumenisk perspektiv

Mens Per læste teologi i København, rejste han et halvt år til Indien sammen med en jævnaldrende teologistuderende fra Aahus, Johannes Aagaard. I Sydindien deltog de i verdenskongressen for kristne unge, hvorpå de studerede kristen mission i store dele af Indien, Pakistan og Burma. På sejlturen t/r opholdt de sig også i Aden på Den Arabiske Halvø. Dannelsesrejsen omfattede altså kirkens møde med såvel hinduisme, buddhisme som islam.

Det økumeniske perspektiv kom danske unge til gode, da Per og Jette fra 1963 sammen med kristne af luthersk, katolsk og frikirkelig rod inviterede til økumeniske lejre på Ømborgen – flere år, før Danske Kirkedage så dagens lys i 1968. På den baggrund blev Per vores mangeårige repræsentant i Det Økumeniske Fællesråd. Og ligeså ›vores mand‹ i Kirkernes Verdensråd, hvorfra han satte sin viden i spil her i landet.

Præst – med barnet i centrum

Per Nørgaard blev præst i to menigheder. Fra 1963 i den nye Korskirken i Herlev i 22 år. Og derpå i Tølløse i 11 år, indtil han gik på pension i 1996. Gennem alle årene søgte Per at sætte barnet i centrum. I Korskirken indførte han børnetale og børnesalme i gudstjenestens begyndelse. Jette og Pers præstehjem blev et åbent sted, hvor de på skift inviterede to børnefamilier til spisning med én dagsorden: Efter måltidet skulle små og store inspirere hinanden og tilrettelægge den kommende familiegudstjeneste.

Teologisk tænkte Per også nyt om børnene. Han mente, at børn bør deltage i nadveren – på baggrund af det jødiske påskemåltid, Jesus' ord om barnets plads i Gudsriget samt om spisefællesskabet i de nye kristne menigheder: »Vi trænger til at indføre en bedre bordskik i menighederne!«, sagde han. Det skete snart i Herlev – og derpå i alle menigheder. I Tølløse foreslog →

»Han havde ordet i sin magt. Humor og vid prægede ham til det sidste.«

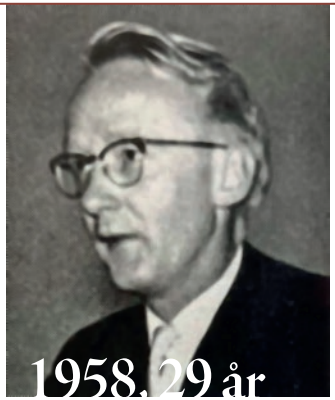

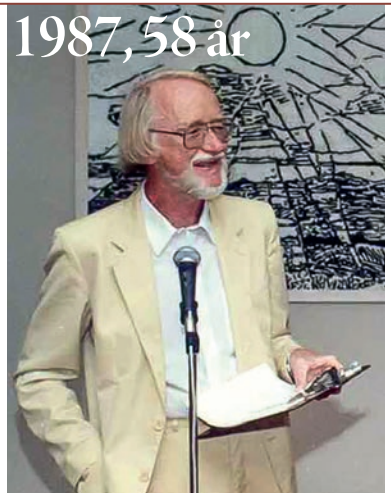

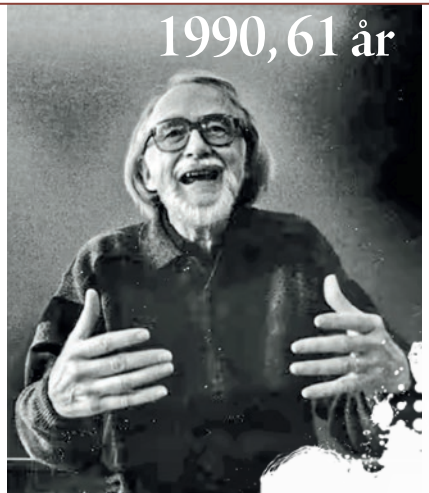

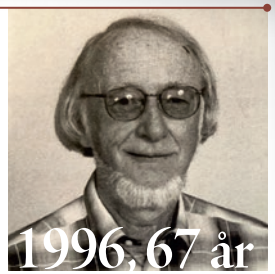

»Bestyrelserne turde ikke binde an med Per. Han var for kontroversiel og farverig.«

han, at kirkens »børnehjørne« skulle flyttes op midt i kirken. Det fjerne ›børnehjørne‹ nederst bag bænkene signalerer, at børnene er sat til side. Og her bliver de vænnet til at være – udenfor. Ovenikøbet i de år, hvor deres vaner dannes! Og voksne snydes for glæden ved at opleve børnene i menighedens midte.

Elskelig og kontroversiel

Med de nævnte erfaringer var det naturligt, at Per Nørgaard i 1966 kom i spil som rektor på det nye teologiske seminarium i Tølløse, hvor han ville have efterfulgt sin morfar og far i lige linje, og derpå i 1972 som ny idérig højskoleforstander efter skolens brand. Men bestyrelserne turde ikke binde an med Per. Han var for kontroversiel og farverig, mente man, efter han havde deltaget i både seminarie- og højskoledebatten. Hvad vi gik glip af, ved ingen af os, men det, Per ikke blev for få elever, blev han for mange som præst og sjælesørger gennem 33 år.

»Det fjerne ›børnehjørne‹ nederst bag bænkene signalerer, at børnene er sat til side.«

Teolog – med Jesus i centrum

Alligevel satte Per sit præg på en generation af præster. Han underviste i 33 år i Det Gamle Testamente på Det Teologiske Seminarium. Han var en blændende fortæller, der mestrede den mundtlige tradition. Når Per gik på prædikestolen eller kom til et kateder, fjernede han en elastik fra et bundt kartotekskort, der var forsynet med stikord og citater. De fik numre, så der kunne tilføjes et kort, når han fik en tanke eller noterede andres indsigt. Ved brug af kortene talte han frit og levende uden binding til papir – og ur! Vi har derfor ikke mange manuskripter, der kan arkiveres. Hans skriftlige indlæg om aktuelle emner var oftest korte.

For Per var Bibelen en helhed. Opgaven bestod i at se dens 66 skrifter i den samtid, hvori de blev til – og tolke dem i ét helhedsperspektiv med Jesus som centrum. I den forstand var Per præget af Karl Barth. Ikke snævert, men med sans for skabelsens Gud og hans vidunderlige skaberværk. Et af Pers faste udtryk i hans bøn lød: »Der er så meget, vi ikke fatter, der hører til rammen om vort liv«. Så meget mere, tilføjede han, er der grund til at bede om, at alt fuldendes i Guds rige. Og tro på, »at de opgaver, Jesus nu stiller foran os, er forklædte velsignelser«.

Jeg pynter rundingen!

Jeg fik den fornøjelse at være Pers kollega på Seminariet – og køre kirkebil for ham på hans

»De opgaver, Jesus nu stiller foran os, er forklædte velsignelser.«

Per og Jettes foretrukne feriested var Vesterhavet i Vendsyssel.

gamle dage. Vi aftalte køretiderne på SMS. Da jeg for to år siden skrev: »Jeg runder pynten kl. 9.43«, svarede Per: »Så pynter jeg rundingen!« Han havde ordet i sin magt. Humor og vid prægede ham til det sidste. Per Nørgaard har nu ›pyntet den sidste runding‹ – og han har ›rundet den sidste pynt‹. Gud give ham en glædelig opstandelse i sit Rige!

Den viljestærke pensionist

Døbte

Nørresundby|Vodskov
23.11.2025:
Oliwia Stoklosa, f. 12.07.1995
Firas Safi, f. 22.10.1990

Roskilde
23.03.2025
Eva Friis, f. 30.01.1972
Anton Grube Skårhøj, f. 17.08.2011
Bill Krogh, f. 24.03.1955
Noah Krabbe, f. 30.06.2006

Optaget

Roskilde
21.09.2025:
Ciprian Tugulea, f. 13.04.1995
Vibeke Binderup, f. 26.01.1971
Erik Fabricius, f. 05.08.1949
Andrea Lindholm, f. 12.12.2008
04.12.2025:
Siobhan Walsh, f. 03.02.2005

Sæby Baptistkirke
02.09.2025:
Birgitte Vesterø Kristensen, f. 07.06.1950

Døde

Bornholm
Anette Funch Jensen, født 11.10.1946,
døbt 01.08.1961 i Rønne, døde 28.08.2025
Lene Spanner Hansen, født 09.07.1944,
døbt 31.01.1965 i Rønne, døde 08.11.2025
Alice Hansen, født 28.04.1942,
døbt 05.02.1984 i Rønne, døde 23.12.2025

Korskirken, Herlev
Joyze Lizza Bargmann, født 06.08.1939,
døbt 03.12.1939 i Esajas Kirken, døde 22.10.2025
Arne Bendt, født 14.08.1942,
døbt 19.04.1959 i Kristuskirken, døde 16.11.2026

Odense
Mogens Saxtorph, født 25.09.1936,
døbt 19.12.1950 i Købnerkirken, døde 06.08.2025

Roskilde
Inga Hansen, født 26.02.1932,
døbt 10.11.1946 i Jetsmark, døde 16.11.2025
Lisa Kirstine Graff, født 09.12.1936,
døbt 28.03.2012 i Roskilde, døde 07.12.2025
Erling Johannsen, født 02.02.1936,
døbt 04.01.1959 i Alabama, USA, døde 13.12.2025

Sæby Baptistkirke
Lykke Johansen, født 26.09.1929,
døbt 12.12.1948 i Sæby Baptistkirke, døde 13.05.25

Østervrå Frikirke
Herdis Hebbelstrup, født 11.04.1935,
døbt 29.07.1956 i Bethelkirken, Aalborg, døde 07.12.2025

Østhimmerland
Henning Næsby, født 20.12.1934,
døbt 02.11.1947 i Brande, døde 26.12.2025

»Tusindvis af andre kristne, der er blevet fordrevet fra deres hjem.«

Når **troen trues** – Open Doors tjener forfulgte kristne

Nigeria er det land i verden, hvor flest kristne dræbes for deres tro, men mange andre kristne oplever forfølgelse eller diskrimination.

[≡] Astrid Melkær Andersen, kommunikationskonsulent Open Doors
[📷] Open Doors

Barnabas viser sit hjem frem. Det er bygget af pap og grove plastikposer. Gulvet består af et tæppe, som man oftest ser på børneværelser. Tæppets røde og blå bogstaver skulle egentlig hjælpe Barnabas' børn med at lære at læse, men i stedet er tæppet nu det, der gør, at familien ikke sover direkte på den hårde jord.

Teltet, som Barnabas og hans familie bor i, er mindre end 2 m^2 og ikke højt nok til, at Barnabas kan stå oprejst. Det står i en flygtningelejr i delstaten Benue i Nigeria, hvor familien bor sammen med tusindvis af andre kristne, der er blevet fordrevet fra deres hjem af militante fulaniers vold. Fulanierne er en befolkningsgruppe, der traditionelt har levet som nomadiske hyrder.

Barnabas' historie er desværre ikke enestående. Nigeria er det land i verden, hvor flest kristne dræbes for deres tro, men det er langt fra det eneste sted i verden, hvor kristne oplever forfølgelse eller diskrimination, fordi de er kristne.

En missionsorganisation

Open Doors er en international missionsorganisation, som tjener forfulgte kristne som Barnabas i hele verden. Arbejdet tager udgangspunkt i deres behov og er derfor meget alsidigt – fra discipelskabskurser og levering af Bibler til traumebehandling og uddeling af nødhjælpspakker efter voldelige overfald og angreb.

Et af Open Doors' længst varende initiativer er kurset ›Stå stærkt i stormen‹, hvor kristne undervises i, hvad forfølgelse er, og hvordan de kan reagere, når forfølgelsen rammer.

Forfølgelsen har mange ansigter

Hjælpen ser ud på mange måder, fordi forfølgelsen af kristne har mange ansigter. For Barnabas i Nigeria består forfølgelsen af hård vold. For Ming i Kina er overvågningen massiv, og han er i konstant risiko for at blive arresteret. I Laos har Vanxays tro betydet, at han er blevet smidt ud af sin landsby. Og i Marokko troede Omar, at han var den eneste kristne i verden, fordi kristne må mødes i hemmelighed.[1]

Forfølgelse – en del af livet som kristen

Fælles for Open Doors' initiativer er, at målet ikke er at stoppe forfølgelserne. Bibelen er fuld af eksempler på, hvordan kristne bliver forfulgt for deres tro, og derfor er det Open Doors' overbevisning, at forfølgelse er en del af livet som kristen. I stedet hjælper Open Doors kristne, så de så vidt muligt kan blive i deres lokalområde og være i mission blandt deres nærmeste.

»En international missionsorganisation, som tjener forfulgte kristne.«

Arbejdet i Danmark

I Danmark er Open Doors' rolle at forbinde kristne med verdens forfulgte kristne. Det handler både om at rejse forbøn og økonomisk støtte til forfulgte kristne, men også om at dele deres vidnesbyrd, som er enormt trosstyrkende og inspirerende.

Hjælp til Benue

Støtten fra Open Doors har også nået Barnabas og den flygtningelejr, han bor i. De kristne har fået nødhjælpspakker med mad. En gruppe kvinder, blandt andre Barnabas' kone, har fået støtte til at starte små virksomheder, så de kan være med til at forsørge deres familier, og børnene i lejren er blevet hjulpet tilbage i skole.

Midt i håbløsheden forsøger Barnabas at bevare håbet. Han var præst i sin landsby før angrebet, og i dag er han præst for sin menighed i flygtningelejren.

»Gud har været med os, og jeg vil ikke miste min tillid til ham«, fastslår Barnabas. »Vores øjne og vores håb er rettet mod ham. Hvis Gud vil kæmpe denne kamp for os, vil der komme en dag, hvor vi igen kan leve et godt liv.«

»I Danmark er Open Doors' rolle at forbinde kristne med verdens forfulgte kristne.«

Open Doors er en international missionsorganisation:

- Open Doors' arbejde startede i 1955 med bibelsmugling fra Holland til Østeuropa
- I dag arbejder Open Doors i flere end 60 lande
- Open Doors arbejder blandt andet gennem bibeldistribution, discipelskabskurser, nødhjælp og traumebehandling
- Læs flere vidnesbyrd og lær mere på www.opendoors.dk og i podcasten ›Modlys‹, eller følg med på Open Doors Danmarks Facebook og Instagram

1 Navnene er ændret af sikkerhedshensyn

Invitation til fællesskab

I en usikker verden er det fristende at holde fast i det velkendte og trygge. Den mulighed er kun et privilegium for dem, der føler sig sikre!

[≡] Bodil Højbak Møller, generalsekretær i BaptistKirken
[📷] Barth Bailey og Daniel Lincoln – Unsplash

Jesus' disciple oplevede alt andet end tryghed, da de en nat på Genesaret Sø blev fanget i et voldsomt stormvejr. Midt i deres desperation blev de mødt af Jesus, der opmuntrende kaldte: »*Kom ud til mig!*«

For i enhver situation – uanset om den er spændende eller hverdagskedelig – kalder Jesus os med et kærligt og opmuntrende *kom*. Jesus' invitation til at gå på vandet må have været udfordrende. Det stred mod al menneskelig erfaring. Alligevel havde Peter tillid til Jesus og gik ud på hans ord.[1]

Meget af det, vi før oplevede som sikkert, er i opbrud. Usikkerheden præger vores samfund og påvirker os på mange niveauer. Mange mennesker søger tro, håb og tryghed. Det kræver mod at tage nye skridt i troen – for nogle føles det lige så usikkert som at træde ud af en båd midt ude på søen!

Peter blev ramt af tvivl og flyttede blikket væk fra Jesus – og han begyndte at synke. Men Jesus lod ham ikke synke. Han rakte hånden frem og løftede ham op. Sådan er

»Jesus skabte ikke en klub – han skabte et levende trosfællesskab.«

»Det kræver mod at invitere mennesker tæt nok på til at troen kan deles ærligt.«

vores frelser: Han griber ud og rejser os op, når omstændighederne, prøvelserne og synden er ved at tage magten over os.

Kirken som Kristus' krop

I Jesus' udstrakte hånd ser vi også det kald, han giver til sin kirke. Som Kristus' krop på jorden er vi sat til at række ud med den samme bevægelse af nåde, løft og fællesskab. Men ligesom Peter kan vi miste fokus på Jesus og blive overvældet af omgivelserne. Vi værner om det kendte, det trygge, det velafprøvede. Vi holder af ›vores måde‹ at gøre tingene på.

Uden helt at opdage det, risikerer vi at stille os tilfredse med at være en lukket forsamling for dem, der allerede er inde. Men kirken er ikke kaldet til at lukke sig om sig selv. Jesus' fællesskab er altid på vej ud. Jesus spiser med dem, andre sorterer fra. Han inviterer dem, der står udenfor. Han taler troens ord til mennesker, som ingen andre regner med.

Jesus skabte ikke en klub – han skabte et levende trosfællesskab, hvor vi hjælper hinanden med at vokse i troen på Gud og spejle Guds kærlighed i livet.

En kirke med åbne døre

Fællesskab i Kristus handler ikke om at ensrette mennesker, men om at møde dem med evangeliet.

Et åbent fællesskab er ikke uforpligtende, men vi tør tværtimod dele det, der betyder noget: tro, håb, tvivl og liv. Det kræver mod at invitere mennesker tæt nok på til, at troen kan deles ærligt. Det kræver generøsitet at give plads til, at andre kan komme med deres spørgsmål, erfaringer og egne måder at udtrykke troen på.

Derfor må vi som kirker øve os i at være mindre klub og mere krop. Mindre optaget af at bevare det velkendte og mere optaget af at være et fællesskab, der spejler Guds gæstfrihed. Det betyder, at vi skal åbne vores hjem, vores gudstjenester, vores bibelstudier og vores liv – ikke som arrangementer, men som steder, hvor mennesker kan finde tilhør og troens sprog.

Når vi tør lade fællesskabet være både åbent og trofast, sker der noget smukt: Kirken bliver et sted, hvor mennesker ikke bare ›kommer‹, men hører til. Hvor vi ikke kun deler aktiviteter, men deler liv. Og hvor Kristus bliver synlig midt iblandt os, fordi vi gør, hvad han gjorde: åbner døren, inviterer ind og går sammen.

Lad os tage skridtet sammen

Jesus kalder stadig: *»Kom!«* – ikke ind i det velkendte, men ud i det levende fællesskab, hvor troen får plads til at vokse. Han rækker hånden frem, og vi er kaldet til at gøre det samme. Lad os blive kirke, der åbner døre og hjerter. Lad os invitere mennesker ind – ikke til en klub, men til et fællesskab, hvor vi deler liv, håb og tro.

Det kræver mod. Det kræver generøsitet. Men det er her, vi ser Guds rige vokse: når vi tør stå ud af båden og sammen finde fodfæste i hans nåde. Så lad os tage skridtet – og række hånden ud. For Kristus går foran.

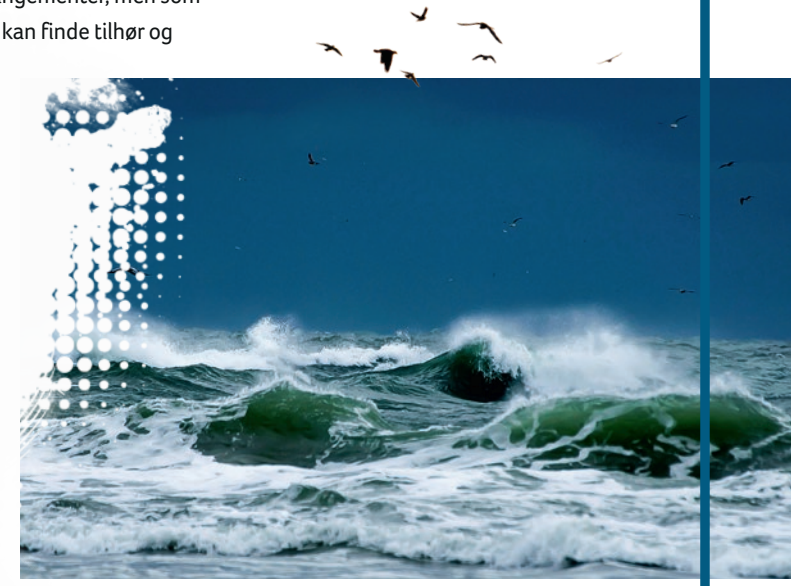

»Derfor må vi som kirker øve os i at være mindre klub og mere krop.«

1 Matthæusevangeliet kap. 14, vers 22-32

Dét, alle kristne har til **fælles**

Johannes Aakjær Steenbuch fra Bornholms Baptistmenighed har skrevet en bog om Nikænum, den trosbekendelse, der slår troen på treenigheden fast.

[≡] [📷] Lone Møller-Hansen

I den tidlige kristne teologi blev Jesus Kristus, Guds Søn, ofte opfattet som en slags kosmisk mellemleder. Det ændrede sig, da kirkelederne fra store dele af den kristne kirke mødtes i Nikæa år 325 og forfattede en trosbekendelse. Man var ikke enige om, hvad og hvem Jesus var. Den første trosbekendelse havde én sætning om Gud som skaber, og et langt afsnit om Jesus som Guds Søn. Og så kom de i tanke om Helligånden, som også lige fik én sætning. 56 år senere samlede kejser Theodosius igen kirkelederne – denne gang i Konstantinopel, og de blev bl.a. enige om, at Helligånden er Herre og Levendegører.

I de protestantiske kirker bruger vi mest Den Apostolske Trosbekendelse, hvis vi overhovedet bruger én. »Men Nikænum er mest udbredt – dét, som stort set alle kirker har til fælles«, siger Johannes Aakjær Steenbuch. Bogen »Lys af lys« rummer mange af de gode citater, Johannes har samlet i sin notesbog, når han har skrevet de andre bøger om oldkirken: »Min tanke var, at i anledning af Nikænums 1700 års jubilæum i 2025 ville jeg skrive en kort indledning om treenighedslæren. Andre bøger om emnet fylder op mod 900 sider. Min blev så 160 sider …«, forklarer han.

»Man var ikke enige om, hvad og hvem Jesus var.«

Lys af lys

»Teologisk set er kernen i evangeliet, at Jesus er Gud, samme væsen som Faderen«, forklarer Johannes.

Han valgte titlen »Lys af lys« – hentet fra Nikænum – fordi det er en metafor for forholdet mellem Gud Fader og Gud Søn. Hvis man tænder et stearinlys med et andet stearinlys, er begge stadig lys. Det kan jo lyde ret poetisk.«

For Johannes Steenbuch er en masse brikker faldet på plads: »Jeg har arbejdet med det i mange år, og det er komplekst at formulere forholdet mellem de tre personer i Gud. Tænk, at det tog så lang tid at nå frem til treenighedslæren. Man kan ikke bare uden videre hente det ud fra Bibelen.«

Hvad er frelse?

»Frelsen er det vigtigste spørgsmål. At frelsen allerede *er* realiseret, fordi menneske og Gud er blevet ét i Kristus. Det, vi skal frelses fra, er den brudte relation til Gud. Vi har vendt os væk. Den relation er genoprettet i og med, at Gud blev menneske. Derfor begynder frelsen i inkarnationen. Men det kan ikke adskilles fra fuldendelsen. Jesus tager vores død på sig langfredag, og i opstandelsen opstår vi med ham.« Jul, påske og pinse hænger sammen, og intet af det kan undværes.

En anden pointe i trosbekendelsen fra Nikæa er, at Jesus ikke skal gøre noget for at blive Gud Søn. Det er han fra evighed af. Når han bliver døbt, gør han det ikke for sin egen skyld, men for os. Alt, hvad der sker med ham, sker for vores skyld: »Som mennesker har vi en tendens til at miste, hvad vi modtager, men skal Guds nåde være umistelig, må Gud selv modtage den på menneskers vegne, som menneske.«[1]

Et ligeværdigt menneskesyn

Endelig er en tredje pointe, at Gud er tre ligeværdige personer. Som skabt i Guds billede er vi også ligeværdige. Det slår en af kirkefædrene, Gregor af Nyssa, fast i slutningen af 4. århundrede, hvor han er kritisk overfor magt og slaveri: »Når et menneske gør sig til herre over et andet menneske, ødelægges enheden i menneskeheden. Den indsigt kommer fra treenighedslæren. At Guds tre personer er ligeværdige«, fortæller Johannes og nævner

»At frelsen allerede er realiseret, fordi menneske og Gud er blevet ét i Kristus.«

endnu en indsigt, der handler om Guds omsorg for os: »Gud blev moder, da han ›fødte‹ sin Søn for vores skyld.«[2]

Et amerikansk forlag udgiver i øvrigt hans bog. Johannes Steenbuch er ved at lægge sidste hånd på oversættelsen, da jeg besøger ham i Nylars.

1 Johannes Aakjær Steenbuch: »Lys af lys«, side 61
2 »Lys af lys«, side 37

Den nikænske trosbekendelse, år 325:

Vi tror på én Gud, den almægtige Fader, alle synlige og usynlige tings skaber. Og på én Herre, Jesus Kristus, Guds Søn, født af Faderen, enbåren og det vil sige: af Faderens væsen, Gud af Gud, lys af lys, sand Gud af sand Gud, født, ikke skabt, samme væsen som Faderen, ved hvem alt blev til, både i himlen og på jorden, som for os mennesker og for vores frelses skyld steg ned og blev kød og blev menneske, led og opstod på den tredje dag, og opfor til himlen, hvorfra han kommer for at dømme levende og døde. Og på Helligånden.

»Jesus er Gud, samme væsen som Faderen.«

Holbæk- og Regstrupspejderne **hædret** som Årets Ungdomsforening 2025

Projektet Skovens Portal gør friluftslivet tilgængeligt for mennesker med funktionsnedsættelser. Spejderne modtog prisen for at vise, hvordan stærke fællesskaber, ansvar og kreativitet går hånd i hånd med lokalt engagement.

[≡] Henrik Andersen, webredaktør
[📷] DUF samt Holbæk- og Regstrup-spejdernes Facebookside

Da Jimmy Singerholm, projektleder og kredsfører for Holbæk- og Regstrup-spejderne, fik beskeden, troede han knap sine egne ører. Ud af Dansk Ungdoms Fællesråds (DUF) omkring 5.000 lokalforeninger med tilsammen 600.000 medlemmer blev spejderkredsen kåret som Årets Ungdomsforening – for anden gang på syv år.

»Det er jo lidt stort«, siger han og peger på arbejdet ved Jerndalslejren i Hvalsø som den primære årsag til hæderen: »Vi ville gøre udendørsfaciliteterne mere brugbare – både for spejderne selv og for mennesker med funktionsnedsættelse, fordi det taler direkte ind i spejderværdierne.«

Fra gammel barak til fornyet vision

Jerndalslejren er en gammel husvildebarak fra 2. verdenskrig, som blev skilt ad i Holbæk og genopført i Hvalsø. I årtier har spejderne drømt om en ny hytte, men økonomien har

ikke rakt. I stedet voksede en anden vision frem: at gøre udearealerne handicapvenlige.

»Det handlede om at hjælpe nogen, der ellers ikke kommer ud og oplever naturen«, forklarer Jimmy – og tilføjer med et smil: »Vi hjælper stadig gamle damer over vejen, men vi syntes, vi kunne gøre lidt mere.«

Skovens Portal – friluftsliv for alle

Projektet Skovens Portal blev realiseret gennem en fundraising på cirka 1,1 mio. kr. fra flere fonde og puljer, fx Nordea-fondens »Her gror vi«-pulje, Jascha Fonden, Louis-Hansen Fonden og Friluftsrådet. Pengene er brugt på en række konkrete tiltag: en shelter med hejs, så kørestolsbrugere kan køre helt ind, jævne stier mellem centrale områder, flisegulv i bålhytten, wc- og badvogn med ramper, nyt depot samt klatrepæle og klatreudstyr.

Resultatet er et friluftsområde, hvor også børn, unge og voksne med funktionsnedsættelser kan færdes trygt og deltage i fællesskabet: »Det handler om, at alle får samme muligheder for at opleve fællesskab i naturen«, siger Jimmy.

En pris for at række ud over sig selv

DUF's dommerpanel vurderede i år et rekordstort antal indstillinger. I begrundelsen fremhæver DUF, at spejderne på forbilledlig vis viser, hvordan ansvar, kreativitet og lokalt engagement kan gå hånd i hånd.

»Vi hjælper stadig gamle damer over vejen, men vi syntes, vi kunne gøre lidt mere.«

»Vi får ikke prisen, fordi vi har brugt mange penge«, griner Jimmy. »Vi får den, fordi vi hjælper andre!« Netop det perspektiv er ifølge ham afgørende: at spejderarbejde ikke kun handler om egne aktiviteter, men om at åbne fællesskabet for flere.

Prisen blev overrakt af kulturminister Jakob Engel-Schmidt ved DUF's delegeretmøde i Vejle og blev ledsaget af 10.000 kroner til videreudvikling af aktiviteterne.

›Solsikkespejd‹ og fremtidsdrømme

Skovens Portal står færdig, men visionerne fortsætter. Spejderne håber på sigt at kunne erstatte den gamle barak med en ny, handicapvenlig bygning, der også kan bruges om vinteren.

Arbejdet med mennesker med funktionsnedsættelser går i kredsen under navnet ›Solsikkespejd‹ og er blevet bemærket bredt – og blandt andet omtalt i et længere nyhedsindslag på TV2 Øst.

»Vi vælger at hjælpe nogle andre end os selv«, siger Jimmy. Og netop derfor er Skovens Portal blevet mere end et byggeprojekt: et konkret udtryk for, at spejderarbejdets fællesskab og friluftsliv rummer plads til alle.

»Alle får samme muligheder for at opleve fællesskab i naturen.«

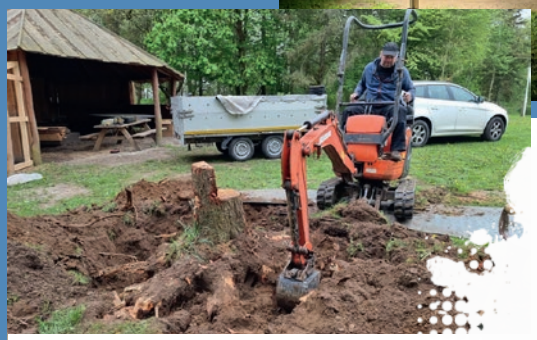

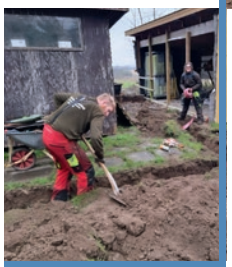

Holbæk- og Regstrupspejderne

- er en del af Danske Baptisters Spejderkorps. Kredsen arbejder ud fra Kløvermarkskirken i Holbæk og spejderhuset og grunden »Grønne Hjerte« i Regstrup: Et projekt, der arbejder for fællesskab i lokalsamfundet. Om sommeren kan du også møde spejderne på havnen og fjorden, når de tager på kajakture.
- Læs mere her: www.hrspejderne.dk/
- se Holbæk-Regstrupspejderne. Grønne Hjerte og Jerndalslejren/ Skovens Portal på Facebook

Analyse: Kollapset freds-aftale i DR Congo sender tusinder på **flugt** til Burundi

Burundi, der er et af verdens fattigste lande, bevæger sig mod en humanitær katastrofe.

[≡] Henrik Andersen, webredaktør
[📷] Jeff Ackley – Unsplash

Fredsaftalen i DR Congo er brudt sammen og flere end 50.000 flygtninge er ankommet til Burundi på få dage. De mangler desperat mad, rent vand og tag over hovedet. USA's præsident Donald Trump optrådte som mægler, da præsidenterne for DR Congo og Rwanda, Félix Tshisekedi og Paul Kagame, indgik en fredsaftale den 4. december i Washington. Aftalen, der skulle markere afslutningen på tre årtiers konflikt i det østlige DR Congo, viste sig hurtigt at være uden hold i den militære virkelighed. Den rwandiskstøttede oprørsgruppe M23 var ikke part i aftalen, og gruppen fortsatte sin offensiv, mens diplomaterne gav hånd.

Konflikten kort fortalt

Hvad sker der?

En USA-mæglet fredsaftale mellem DR Congo og Rwanda blev underskrevet den 4. december 2025. Aftalen kollapsede straks, da oprørsgruppen M23, som Rwanda støtter, fortsatte sin offensiv. M23 var ikke part i aftalen og kontrollerer udviklingen i det østlige DR Congo.

Hvor mange er på flugt?

M23 har erobret Uvira tæt på Burundis grænse.

Uvira som katalysator for flugt

Få dage efter underskrivelsen erobrede M23 den strategisk vigtige by Uvira i Sydkivu, blot 27 kilometer fra Burundis største by, Bujumbura. Vidnesbyrd fra byen taler om kaos, artilleribeskydning og lig i gaderne, og tusinder blev sendt på flugt over grænsen. På kort tid krydsede over 50.000 congolesere grænsen til Burundi. I perioder ankom op mod 8.000 mennesker dagligt. Til sidst blev presset så voldsomt, at Burundi valgte at lukke grænsen.

Burundi i en dobbeltrolle

Burundis udenrigsminister har beskrevet M23's offensiv som en direkte ydmygelse af fredsprocessen. Det er forståeligt, for Burundi befinder sig i en kompleks position. Landet er både militær aktør og primær modtager af flygtninge.

»Kirkerne og civilsamfundet er de første til at træde til.«

Burundi har tusindvis af soldater i DR Congo for at støtte regeringen mod M23. Samtidig står landet med ansvaret for en flygtningestrøm, man ikke har ressourcer til at håndtere.

Et system på bristepunktet

Situationen i de midlertidige lejre beskrives som kritisk. Familier sover under simple presenninger og mangler alt: mad, rent vand, latriner og basal sundhedspleje. Det skaber overhængende risiko for sygdomsudbrud. *International Rescue Committee* advarer om, at især kvinder og børn er ekstremt udsatte for underernæring og kønsbaseret vold. Behovet for hjælp overstiger i voldsom grad den nuværende indsats.

Konsekvenser for stabilitet og kirkeligt arbejde

Flygtningekrisen forstærker eksisterende sociale og økonomiske spændinger i Burundi. Da de nationale og internationale strukturer ikke er på plads, er kirkerne og civilsamfundet de første til at træde til. Det betyder, at BaptistKirkens samarbejdspartnere må omlægge deres indsats fra langsigtet udvikling til akut nødhjælp.

Perspektiv

Konflikten i det østlige DR Congo truer stabiliteten i hele regionen. Burundi er i dag et land på kanten af sammenbrud. Uden massiv humanitær støtte risikerer landet at blive det næste brændpunkt i en region, der allerede balancerer på kanten af en større krise.

»Behovet for hjælp overstiger i voldsom grad den nuværende indsats.«

Det udløste massive flygtningestrømme: Flere end 50.000 flygtede til Burundi på få dage. Omkring 1.000 er flygtet til Rwanda, og over 500.000 er internt fordrevet i DR Congo.

Hvordan er situationen i Burundi?

I flygtningelejrene mangler det mest basale. Der er risiko for sygdomsudbrud og alvorlige beskyttelsesproblemer – især for kvinder og børn.

Hvorfor er Burundi særligt presset?

Burundi er militært involveret i konflikten, hovedmodtager af flygtninge og har i forvejen meget begrænsede ressourcer.

Gud har humor!

Nu dummer du dig, og jeg synes, det er sjovt. Må man det? Må man grine af andre, som dummer sig?

[≡] Ditte Lykke Paulsen
[📷] Andrew Stickelman – Unsplash

Det har hjulpet mig at have noget at grine af.

Glæden ved at grine

For flere år siden havde jeg en periode, hvor det ikke altid var nemt at være mig. En formiddag på vej til arbejde stod jeg og ventede på bussen. Mit humør var på lavpunktet, og som om det ikke var nok, regnede det ovenikøbet.

Mens jeg stod der og surmulede lidt, kom der på den anden side af vejen en knallertkøreskole forbi. De fem forreste drejede til højre ad en sidevej. Det var jo fint nok. Et øjeblik efter kom endnu en elev, men han havde ikke fulgt ordentligt med, så han fortsatte lige ud. Allerede her begyndte det at blive sjovt.

Endnu et øjeblik senere kom en elev mere. Han kørte meget langsomt, kiggede sig vildt omkring og kunne tydeligvis ikke finde ud af, hvor han skulle hen. Nu begyndte jeg at småfnise. Den elev, der kørte ligeud, kom tilbage, og de to snakker nu om, hvad de skal gøre. Forvirringen er stor, og nervøsiteten lyser ud af dem.

På det tidspunkt er jeg begyndt at grine indeni, og min krop ryster en lille smule. Jeg ved ikke, hvorfor jeg syntes, det var så sjovt. Det var jo både meget forvirrende og synd for de unge drenge. Måske fordi jeg kunne sætte mig ind i drengenes frustration og mærke deres følelse af fortvivlelse?

Fejltagelserne blev klaret. De to blev fundet af kørelæreren og sammen kørte de alle tre den rigtige vej.

Når enden er god …

Det endte godt for de unge, og det gjorde det også for mig. Jeg havde nemlig, inden jeg gik hjemmefra, sagt: »Giv mig lige et eller andet at grine af i dag!« – Inde i bussen sagde jeg: »Tak Gud!«

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S